

tat er fremlagt i alle tre Landes lovgivende Forsamlinger, at det er blevet Lov i Norge, at det er blevet Lov i Sverige og forhaabentlig inden ganske kort Tid bliver Lov i Danmark. Om denne Lov og om de med den samhørende Love vil jeg sige nogle Ord, som tidligere Folketingsmand N. I. Larsen sagde til mig, den Gang den store Proces-Kommissions Arbejde blev fremlagt: Naar saa mange af Landets mest indsigtfulde Mænd i mange Aar har arbejdet paa en Ting og har fremlagt et Resultat, der er godt og egentlig acceptabelt i alle Henseender, skulde Rigsdagen ikke spille Aar paa gennem Udvalgsændringer og Smaatierer at forandre her og forandre dér og derved maaske ændre Lovforslagets gode Sammenhæng og Forhold, men man skulde vedtage det ganske, som det foreligger. Jeg for mit Vedkommende og mit Parti med mig er enige om at ville vedtage dette Lovforslag, ganske som det foreligger. Hermed anbefaler jeg det.

Sporon-Fiedler: Om den historiske Udvikling af denne Sag skal jeg ikke udtale mig, det har det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) gjort. Man kan kun sympatisere med den gode og smukke Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag. Man vil her værne den Køber, der saavel i økonomisk som i forretningskyndig Henseende er den underlegne Part. Lovforslaget er endvidere et Led i Bestræbelserne for paa det obligationsretlige Omraade at skabe ensartede Lovregler i de tre nordiske Riger, hvilket man ogsaa maa hilse med Glæde.

Som Forholdene i Tidens Løb har udviklet sig, er man berettiget til at antage, at vitterlige Misbrug fra Sælgerens Side, Tilfælde, hvor denne benytter sin Ret og Magt overfor den svagere Part, Køberen, som maaske har overvurderet sin Evne til at overholde Kontrakten og undervurderet Vanskelighederne derved, er i stærkt Aftagende. Der er nævnt forskellige Eksempler, bl. a. Handel med Symaskiner, og det vilde selvfølgelig være en blodig Uret, om en enligstillet Kvinde, der kun kan faa sit Udkomme gennem Brugen af en Symaskine, skulde komme i den ulyksalige Situation, at hun, naar hun har betalt de $\frac{9}{10}$ eller maaske en endnu større Brøkdel af Maskinens Afbetalingspris, blev berøvet denne, saaledes at hun saa sig ude af Stand til at tjene sit Udkomme. Konkurrencen er imidlertid meget stor nu til Dags og virker regulerende paa disse Forhold. Medens Afbetalingsforretningerne tidligere

var af en egen tarvelig Type og mest handlede med Møbler og Beklædningsgenstande til den saakaldte ubemidlede Stand, er Forholdene nu i høj Grad ændrede. Selv de største, mest ansete og hæderlige Forretninger regner nu Salg paa Afbetaling for en meget betydelig Del af hele deres Virksomhed, og det drejer sig ikke længere alene om de nødvendige Brugsgenstande, men i lige saa høj Grad om Luksusgenstande. Nu skal jeg villig indrømme, at Grænsen mellem, hvad der er at anse som Nødvendighedsartikler, og hvad der maa betragtes som Luksus, er meget vanskelig at trække; den ændres ogsaa gennem Tiderne. Om Lykketfølelsen stiger med den større Luksus, turde i øvrigt være tvivlsomt, men at den ikke befordres ved den stigende Trang til Luksus, som maaske vanskeligt, i hvert Fald ikke uden Savn: paa andre Omraader, kan tilfredsstilles, anser jeg for ganske utvivlsomt. Dog tror jeg, uden Risiko for derved at kunne beskyldes for at nære overdrevne spartanske Principper, at Klaverer maa regnes blandt Luksusgenstande, om end af den gode og forædlende Kategori — jeg ser selvfølgelig ganske bort fra Spillelærere og Spillelærerinder, for hvem Instrumentet er et Middel til at tjene til Livets Ophold. Klaverer er i udpræget Grad Genstand for Salg paa Afbetaling hos vore største og mest ansete Firmaer indenfor den Branche. Spørgsmaalet er nu: Skal man fremme Udviklingen paa dette Punkt, eller mener man, den er naaet saa vidt, at man uden Skade kan hemme den noget? For mange unge er det en Umulighed at gifte sig og sætte Bo uden at tage Bohave paa Afbetaling; Økonomi og Fremsynethed er jo nu en Gang ikke Ungdommens stærke Side, navnlig ikke i vore Dage. Man kan nære forskellige Anskuelser med Hensyn til tidlige Ægteskaber. Jeg mener, at der ikke kan indvendes noget imod dem, naar der er et fornuftigt økonomisk Grundlag, saa at de unge har noget at gifte sig paa, og det er selvfølgelig bedst for dem selv, at de har Pengene til Bohavet, før de gifter sig. Kommer Børnene i et hurtigere Tempo end det, hvori Indtægterne forøges, bliver Afdragene vanskelige at udrede. I det hele kan man vist nemt blive enig om, at det solideste og sundeste Princip er at vente med Anskaffelser, til man har Pengene.

Tendensen i Lovforslaget gaar jo tydelig ud paa at skærme Køberen som den svagere Part, hvilket han vel nok i de fleste Tilfælde er, og i saa Fald er det